

1. Inleiding

1.1 Mijn persoonlijke reis naar de islam

Kiezen voor de islam is het beste cadeau dat ik mijzelf heb gegeven. Het heeft mij een houvast en innerlijke rust gegeven en ik vertrouw op niets zo veel als op mijn geloof. Dat is alleen niet altijd zo normaal voor mij geweest. Ik ben opgegroeid in Nederland, in een klein dorp in Brabant. Niet helemaal zoals je een typisch Nederlands meisje zou beschreven, maar het komt aardig in de buurt. Geloof was geen onderwerp dat veel besproken werd bij mij thuis. Hoewel ik niet religieus ben opgevoed, kozen mijn ouders wel voor mijn doop, communie en vormsel. Waarschijnlijk kwam deze keuze voort uit traditie en was het een mooie reden voor een viering. En als kind vond ik de aandacht en cadeaus natuurlijk niet erg. Wat ik pas later besepte is dat deze rituelen een mooie start waren in mijn zoektocht naar het bij mij passende geloof.

Er wordt gezegd dat als kind zijnde je een natuurlijk aanleg voor het geloof bezit. In de islam staat dit bekend als Fitra. Dit was bij mij al op jonge leeftijd te merken. Zo was ik zeker geïnteresseerd in religie. De lessen over godsdienst en wereldbeschouwing boeiden me altijd, en ze brachten talloze vragen bij me op. Het leren over het christendom en de bijbel voedde mijn leergierigheid en bracht een eerste antwoord op de vragen die ik had. Maar wat het vooral ook deed, is het opwekken van meer vragen. In mijn familie vond ik de antwoorden niet, omdat er geen actief geloof aanwezig was. Christelijke feestdagen werden niet uitgelegd en meer gezien als een fijne vrije dag of een reden om te gaan uiteten. Na mijn vormsel begon ik dan ook mijn eigen ontdekkingstocht. Mijn kennis deed ik op uit boeken. Ik las enorm veel verhalen over van alles en nog wat. En voordat ik verder ga, denk even met me terug aan de jaren 2000, de tijd waarin ik opgroeide. Het internet was nog niet zover ontwikkeld als dat we anno 2024 kennen. De enige bron van informatie die ik tot mijn beschikking had waren dan ook boeken of de mensen met veel kennis over het onderwerp. Maar goed, die mensen moest je natuurlijk wel kunnen bereiken. Het lezen

heb ik nooit achterwege gelaten, maar wel gedwongen op een laag pitje gezet. Mijn jeugd nam namelijk een turbulent, in onze familie ook wel bekend als 'troebelige' wending. Mijn thuissituatie was niet ideaal en heeft mij geconfronteerd met harde levenslessen. In die chaos zocht ik naar rust en hoop op betere tijden. Het geloof dat ik kende van mijn vroege bijbellessen en religieuze ceremonies wilde ik een nieuwe kans geven. Ik begon naar kerkdiensten te gaan met een vriendin en haar gelovige ouders, las religieuze teksten en stelde vragen. Maar de antwoorden die ik vond, waren verwarrend en tegenstrijdig, wat me frustreerde en uiteindelijk deed stagneren.

Tijdens mijn studententijd kwam ik in aanraking met verschillende culturen en religies, zoals het christelijk evangelie, atheïsme, jodendom, hindoeïsme en islam. Mijn nieuwsgierigheid groeide en mijn ontdekkingstocht herleefde. Waarom zijn er zoveel verschillen binnen het christendom? Waarom zijn de verhalen en rituelen zo uiteenlopend? Hindoeïsme viel af, het jodendom bleef ongrijpbaar en atheïsme kon ik niet bevatten. Maar de islam bleef mijn aandacht trekken. Ondanks de negatieve beeldvorming die ik regelmatig tegenkwam, ontdekte ik vooral liefde, schoonheid en saamhorigheid in de islamitische gemeenschap. In mijn zoektocht naar antwoorden begon ik steeds meer te leren over de islam, nam ik deel aan de ramadan, sprak ik met moslimvriendinnen over hun geloof en begon ik smeekebeden te lezen. Ik was gefascineerd door de diepgang en schoonheid van de islamitische leer.

Er wordt gezegd dat je in het begin van je twintigerjaren het meest gevormd wordt. Dat kan ik volledig beamen. In mijn vroege twintigerjaren vond ik mijn eigen identiteit, omarmde ik mijn eigenwaarde en begon ik afstand te nemen van zaken die niet in lijn waren met mijn innerlijke overtuigingen. Ik herontdekte mezelf en begon de islam serieus te overwegen als mijn levensweg. De rode draad in deze vorming is dat ik steeds meer afstand deed van de dingen waar ik me niet fijn bij voelde, maar die wel als heel normaal werden gezien in de maatschappij. Later ontdekte ik dat ik eigenlijk het 'haram', het afgeraden, aan het verbannen was. En zo deed ik af en toe al eens een dag mee met de Ramadan, om het te ervaren. Ik sprak met islamitische vriendinnen, urenlang, over wat het geloof voor ze betekende en vooral wat het ze had gebracht. Ik stelde vragen zoals 'waarom die

hoofddoek?’ en ‘hoe kan je bidden?’. Ik ging de smeekgebeden (‘dua’) lezen en ik vond het zo prachtig dat voor alles wat ik kon bedenken er wel een mooie spreuk bestond. Wat me het meest dwars zat is dat ik de taal niet begreep, dus toen ik de kans zag, besloot ik deze te nemen en me ook te verdiepen in het Arabisch lezen en schrijven.

Ondertussen begon ik ook steeds meer te dromen, over een hand die mij bleef toereiken. Tot het moment dat ik niet meer kon slapen en vastberaden was. Dit is mijn keuze, dit is mijn overtuiging. Hier ga ik volledig voor. Ik gaf mezelf de vrijheid om te geloven wat er al zo lang in mijn hart zat. Er waren op dat moment al zoveel momenten geweest in mijn leven waarbij ik overtuigd was dat er een god was. Maar welke naam ik aan de god wilde geven, daar was ik nog niet over uit. Ik begon me hypocriet te voelen. Ik deed geen uitspraak over ‘mijn geloof’, maar ik leefde er wel naar. Die nacht dat ik wakker lag, maakte ik de belangrijkste keuze van mijn leven: de islam was waar ik volledig voor wilde gaan.

Het moment van mijn bekering, de shahada, was niet gepland. Ik bezocht een laagdrempelige workshop over de islam in de moskee en voelde me er meteen thuis. Het was ook mijn eerste keer in een moskee en ik vond het zo spannend om te gaan. Zo spannend, dat ik bijna had afgezegd. Heel de dag was ik onrustig, gespannen, maar vanaf het moment dat ik de moskee binnenstapte, voelde het goed. Zo goed dat toen ik hoorde dat een ander meisje daar haar shahada ging uitspreken, ik dat ook wilde. En zogezegd, zo gedaan. Voor het zonsondergang gebed, sprak ik mijn geloofsgetuigenis uit. In een leslokaal gevuld met andere zusters, herhaalde ik de shahada, die de ustaadh rustig woord voor woord uitsprak. Wat er daarna gebeurde vergeet ik nooit meer. Naast de lieve reacties van de zusters in de moskee, werd ik overvallen met een gevoel van rust zoals ik nooit eerder had ervaren. Ik kan het zelfs niet vergelijken met trip naar de spa of een heerlijke massage. Ik had rust in mijn hart, in mijn hoofd en in mijn lichaam. En nu begon voor mijn gevoel de echte reis.

